

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/49/2012
Identifikačné číslo spisu:	2010200523
Dátum vydania rozhodnutia:	16.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2010200523.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: R. R. M., bytom A. X, XXX XX L., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Drieňová 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP-2010/018502/TKL zo dňa 8. septembra 2010, o odvolaní žalobcu po proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 351/2010 - 52 zo dňa 29. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 351/2010-52 zo dňa 29. júna 2012, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, ktorým v odvolacom konaní zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Obvodného úradu Senica č. P-157,201/2010 - SI-SV zo dňa 3. júna 2010, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, keď mal dňa 16. marca 2010 v čase asi o 17,30 hod. v Skalici na Záhradnej ulici č. 2 vo vestibule nadávať X. H. slovami, že je T. V., S. a že jej C. T., taktiež vylepovaním rôznych urážlivých odkazov, kde ju nazýval bosorkou a pod., čím mal úmyselne narušiť občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 30 euro a povinnosť uhradiť aj trovy konania v sume 16 euro. Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru, že tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, že sa nedopustil priestupku, nebolo možné akceptovať, keďže žalovaný správny orgán sa s preukázaním skutkových okolností daného prípadu dostatočne vysporiadal vo svojom rozhodnutí, pričom postupoval v súlade so zákonom. Krajský súd ďalej uviedol, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že k incidentu došlo, avšak otázkou bola iba tá skutočnosť, či žalobca skutočne naplnil svojim konaním skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, žalobca však na svoju obranu žiadne dôkazy neprodukoval. Krajský súd okrem

iného poukázal na svedeckú výpoveď T. M., ktorý vypovedal, že v čase incidentu bol vo vchode predmetného bytového domu a počula ako žalobca nadával a urážal X. H. a potvrdil aj oplzlé výroky žalobcu vo vzťahu k nej, avšak svedok osobne nevidel, či prišlo zo strany žalobcu aj k jej fyzickému napadnutiu. Pokiaľ žalobca v priebehu správneho, ale aj súdneho konania opakovane poukazoval na svoj vek a zdravotný stav a žiadal, aby tieto skutočnosti správne orgány ako aj krajský súd zohľadnili, tak krajský súd dôvodil tým, že takáto obrana žalobcu neobstoí, pretože nejde o také skutočnosti, ktoré by vylučovali žalobcovu zodpovednosť za spáchanie priestupku. Navyiac žalobca ani nepoprel, že by účastníkom predmetného incidentu bol ako svedok aj T. M..

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako nezákonné zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania. Poukázal na to, že určití ľudia ho chcú umlčať a že je to všetko za to, že poukázal na nekalé praktiky primátora Skalice a ďalších osôb. Podľa neho sú to intrigy voči jeho osobe, ktoré pripravili voči nemu terajšia domová dôverníčka X. H., ako aj bývalý dôverník p. M.. Uviedol, že krajský súd nemal akceptovať klamstvá p. H., najmä jej obvinenie, že ju mal aj fyzicky napadnúť a spôsobiť jej zranenie. Správny orgán túto časť udania (o zranení) vyhodnotil za nepreukázanú (strana 3 ods. 3 rozhodnutia obvodného úradu). Krajský súd však za 2 roky po incidente z lekárskeho nálezu mal zistiť, že došlo k zraneniu. Všetky obvinenia sú živé a bez akýchkoľvek dôkazov. V dome býva vyše 200 ľudí a on s nikým nič nemá a súd ho chce trestať za to, že nedrží nielen hubu, ale aj chrbát pred zločineckými okrádačmi a ich mocensko byrokratickými a mafiánskymi ochrancami. Poukázal na to, že dôverníčka ho nemá právo napádať za jeho spory so správcom a že dňa 16. marca 2010 spoločne aj s T. M. voči nemu urobili intrigy. Nie je zvyknutý na takúto pseudodemokraciu a že aj za bývalého režimu bol disidentom. Podľa žalobcu Krajský súd dôkazy a súvislosti s mafiánskymi popredím celej veci odignoroval a to isté aj Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, keď uviedli, že vraj to spolu nesúvisí.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadrilo a poukázalo na to, že žalobca žiadne nové skutočnosti vo svojom odvolaní neuviedol a žiadalo napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako zákonný potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v intenciách dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 16. októbra 2010, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V predmetnej právnej veci bolo predmetom súdneho prieskumu rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu o uznaní žalobkyne vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch. Preto sa súd I. stupňa tvrdeniami žalobcu zameranými na poukázanie rôznych nekalých praktík funkcionárov pôsobiacich v okolí, kde žije dôvodne nezaoberal. Tieto tvrdenia neboli v príčinnej súvislosti ani so skutkovým stavom a s dôvodmi, pre ktoré bol žalobca uznaný vinným z priestupku. Dôvody odvolania žalobcu sa podstatne neodlišovali od dôvodov žaloby, ku ktorým zaujal stanovisko súd prvého stupňa ani od dôvodov odvolania proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu, s ktorými sa náležitým spôsobom vo svojom rozhodnutí vysporiadal žalovaný.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 219 ods. 2 OSP

Rovnako nemal dôvod pochybovať o dôveryhodnosti svedka T. M., z ktorého výpovede jednoznačne vyplýva, že ako sused riadne videl a sledoval konflikt, ktorý sa stal dňa 16. marca 2010 v čase asi o 17 30 hod. medzi žalobcom a X. H..

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalobcu ohľadne zosnovania celej veci proti nemu primátorom S. a ďalšími osobami na vplyvných miestach a to ako pomstu za to, že upozorňoval na niektoré ich praktiky s ktorými nesúhlasil. Nebolo úlohou správnych orgánov a taktiež krajského súdu zaoberať sa

uvedenými tvrdeniami žalobcu v konaní o priestupku a skúmať tieto dôvody. Tieto skutočnosti, na ktoré poukazoval žalobca, podľa názoru odvolacieho súdu nevylučujú, že svedok T. M. vnímal vlastnými zmyslami skutkové okolnosti tak, ako ich opísal vo svojej svedeckej výpovedi a niet dôvodu považovať túto výpoveď z tohto dôvodu za nevieryhodnú, účelovú alebo tendenčnú.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobcom použité expresívne výrazy nemožno vzhľadom na ich obsah, formu a okolnosti, za ktorých boli prednesené, považovať za oprávnenú kritiku X. H. zameranú na odvrátenie prípadne určitého priamo hroziaceho útoku na zákonom chránený záujem (najmä, ak v tom čase bol prítomný sused-svedok M.), ale tieto evidentne sledovali cieľ uraziť a ponížiť iného.

S poukazom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu i žalovaného, že svojim konaním žalobca uvedený priestupok spáchal tak, ako bol ustálený na základe riadne vykonaného dokazovania, pretože vzhľadom na to, že neboli zistené také vady konania pred krajským súdom, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP) a ani námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako súladný so zákonom potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko v odvolacom konaní úspech nemal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.